

Vluchteling Amran viert Ramadan in zijn gastgezin in Dordrecht

Amran (20) is vluchteling uit Jemen en woont al vijf maanden bij het gezin Robbemond in Dordrecht. Zij zijn christen en hij is moslim – ze zien veel overeenkomsten in elkaars religie, maar juist de Ramadan brengt ook verschillen aan het licht.

Remco van Mulligen

5 mei 2021, 15:21

Amran komt uit Jemen en woont sinds twee jaar in Nederland. Hij is gast bij het gezin Robbemond tot hij herenigd wordt met zijn ouders en broertjes.

(beeld DIRK HOL)

► DORDRECHT

Judith Robbemond serveert warme rabarber-crumble met een bolletje roomijs. Kop sterrenmunt-thee erbij. Iedereen smult, behalve Amran, maar het lijkt hem totaal niet te deren. Hij is de enige moslim in het gezelschap en het is de vastenmaand Ramadan, dus hij kan pas weer eten als de zon is ondergegaan.

Amran is 20, komt uit Jemen en kwam twee jaar geleden naar Nederland. Hij wacht op hereniging met zijn ouders en twee broertjes, die in Maleisië wachten tot ze over kunnen komen. Sinds eind november woont hij bij John en Judith Robbemonnd en hun kinderen Jente, Danjah en Christan. Hij kwam daar via Takecarebnb, een organisatie die vluchtelingen met een verblijfsstatus aan een gastgezin helpt. Daar kunnen ze blijven totdat ze een eigen woning hebben.

Hoe bijzonder is het om een nieuw gezinslid te hebben? ‘Helemaal niet bijzonder’, zegt zoon Christan stellig. Hij hangt, in Feyenoord-shirt, tegen zijn moeder aan op de bank. ‘We hebben er al twee gehad’, legt hij uit. Amran is niet de eerste gast in huis, maar zijn twee voorgangers bleven veel minder lang dan hij.

Voor Christan is Amran een soort grote broer. Ze voetballen veel. Een klein pijnpunt is wellicht dat Amran voor Fortuna Sittard is – hij zat lange tijd in een asielzoekerscentrum in Limburg. Maar, relativeert Amran direct: hij is niet fanatiek als het gaat om de eredivisie.

tajine

In zijn eerste maand kon Amran meteen Sinterklaas en Kerst meevieren. In november had hij kennis gemaakt met het gezin en was hij een keer blijven proeflogeren. Toen dat beviel en er een voorgeschreven periode van bedenktijd was verstreken, kon hij komen.

‘We keken elke dag het Sinterklaasjournaal en maakten het gezellig’, herinnert Jente zich. Daarna was het al snel normaal, beamen eigenlijk alle gezinsleden. Amran legde uit hoe je tajine maakt en leerde zelf hoe je couscous bereidt. Ze keken samen naar tv-series als *Sherlock* en *House*. ‘We praten dan over het deductische denken (afleiden door logisch redeneren, red)’, vertelt John. ‘Zo raakten we in gesprek over hoe je iets te weten kunt komen over je omgeving.’

Lang niet elk gezin met jonge kinderen zou dat doen, een tijdelijk thuis bieden aan een vluchteling. Wat motiveert de familie Robbemonnd? ‘Ik ben erin meegenomen door Judith’, zegt John. Wat meespeelt, is dat ze wonen in een groot huis in

Dordrecht. ‘Wij dachten: dit is een bevoorrechte positie. We wilden gastvrijheid een plek geven in dit huis. Toen er kinderen kwamen, hadden we het druk. Maar Judith las een artikel over Takecarebnb en wilde dit doen.’

Judith: ‘Het raakte me en ik dacht: hier moet ik iets mee. Wij willen in ons leven altijd verbinding blijven houden met anderen. Lang geleden heb ik ook een leefgemeenschap opgericht. Daardoor zie ik dit sneller als mogelijkheid.’

John vond het aanvankelijk een spannend idee. ‘Maar dat is het niet. Ik ben zelf best bang voor onbekende mensen in mijn huis. Maar een onbekende is maar kort onbekend. Het is minder ingewikkeld dan ik op voorhand dacht.’

gemeenschap

‘Het samenleven gaat heel vloeiend’, vertelt Judith. ‘Maar de Ramadan trekt dat juist iets meer uit elkaar. Dan zie je verschillen. Het leefritme gaat anders.’

‘De Ramadan is een heel gemeenschappelijk feest’, vult Amran aan. ‘Maar tegelijk eet ik nu niet meer mee aan tafel, ik lunch niet meer samen met jullie. Ik eet om vier uur in de ochtend, voordat de zon opgaat. Er is dan geen herrie, alles is rustig. Er is tijd voor zelfreflectie. Als ik klaar ben met eten, zit ik meestal even vijftien minuten in stilte.’

Judith: ‘Het is ons verlangen een gemeenschap te bieden, alleen doen wij niet aan de Ramadan. Ik krijg daar mijn gezin niet in mee. John vast vandaag mee met Amran. Ik heb het geprobeerd, een stukje, maar ik dacht al snel: als ik doorga kan ik vanavond geen gesprek meer voeren. Ik had zo graag die gemeenschap geboden, dat we met elkaar eten om half negen of negen uur ‘s avonds. Dus dit voelt ook als tekort schieten.’

Amran relativeert: ‘Ik doe een pre-bachelor om volgend studiejaar te kunnen beginnen met aerospace engineering aan de Universiteit Tilburg. Ik kom daardoor sowieso regelmatig pas na etenstijd thuis. En in de weekends ga ik vaak naar vrienden, dan koken we samen. Wel is de Ramadan voor mij anders, omdat ik niet naar de moskee kan vanwege corona.’

Judith: ‘Ga je normaal gesproken naar de moskee?’

‘In de Ramadan heel vaak’, antwoordt Amran. ‘In de laatste tien dagen ga ik elke avond. Dan zijn de diensten heel bijzonder. Het zijn de meest rituele dagen. Mensen gaan langer bidden en wachten op de komst van de Eid, het feest.’

verhalen

Amran ging ook mee naar de Grote Kerk, een protestantse gemeente die volgens John qua liturgie naar anglicaans neigt. Amran zag daar vooral overeenkomsten met zijn eigen geloof. ‘Natuurlijk is het wel anders, maar in de structuur en het meevieren is er geen groot verschil. Ik ken ook veel verhalen uit de christelijke traditie. Laatst nog hadden we het hier in het gezin over Kain en Abel.’

‘De Koran is dik en er zijn veel verhalen die ik niet ken’, denkt Judith. ‘Ik zou meer verhalen willen kennen. Ik ben bezig geweest met Bijbelverhalen over geweldloosheid en zou ook willen zien hoe Mohammed over dat onderwerp denkt. Het lijkt me leuk verhalen uit islam en christendom naast elkaar te leggen. Het was verrassend te zien dat moslims ook Kain en Abel kennen. We hebben de Koran er wel eens bij gepakt, maar het is onbekend en leest daardoor moeilijk.’

John: ‘Het leuke aan de gesprekken die we voeren over verhalen en geloof is dat Amran erg verhalend leeft. Hij geeft vaak betekenis aan dingen aan de hand van verhalen. We voeren geen discussies over ‘waar’ of ‘niet waar’, maar hebben er plezier in iets te begrijpen dat ingewikkeld is.’

kafkaësk

Op dit moment is Amran vooral aan het studeren. Een groot deel van de dag zit hij te studeren. Zijn verblijf heeft de familie Robbmond ook meer inzicht gegeven in het Nederlandse asielsysteem. ‘Ik heb geleerd hoe afschuwelijk demoraliserend ons systeem is’, vertelt John. ‘Ik lees brieven die Amran van de overheid krijgt en die zijn niet te begrijpen. Het is kafkaësk. Ook als je de taal kent. Je bent aan het systeem overgeleverd.’

Als de ouders en broers van Amran aankomen, moet hij onvermijdelijk afscheid nemen van de familie Robbmond. Is dat een moeilijk vooruitzicht? ‘Ik weet het niet, ik denk daar

niet zo aan', zegt Amran. En dat geldt ook voor de anderen. 'Nadenken over afscheid heeft geen zin', vindt John. 'Je kunt er niet op vooruit lopen, want je weet niet wanneer het gaat gebeuren.' <

javascript